

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΣΠΑΤΑΛΗ (Μάιος 2005)

Συγγραφέας: Εφημερίδα "Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ"

Οι κατά καιρούς αναφορές στο ζήτημα των υδάτινων αποθεμάτων της Ελλάδας και της ευρύτερης περιοχής φτάνουν σε δραματικές προβλέψεις. Οι προειδοποιήσεις δεν έχουν, όμως, συνέχεια. Και κανείς δεν τολμά να «τα βάλει» με τον αγροτικό κόσμο για τη σπατάλη του νερού, η οποία ειδικά στην περίπτωση του Θεσσαλικού κάμπου έχει προσλάβει εγκληματικές διαστάσεις.

Τα επιστημονικά στοιχεία προδίδουν ότι η ανοχή απέναντι στη σημερινή κατασπατάληση έχει οδηγήσει σε μία επικίνδυνη κατάσταση. Οι εισηγήσεις των ειδικών στην Ημερίδα για τους υδάτινους πόρους που οργάνωσε η «Κίνηση Πολιτών για μία Ανοικτή Κοινωνία» επισημαίνουν ότι από τη συνολική ποσότητα νερού, που καταναλώνεται στην Ελλάδα, το 86% διατίθεται για αγροτικές χρήσεις, ενώ μόνον η Θεσσαλία απορροφά το 21,7% της συνολικής εθνικής κατανάλωσης. Την ίδια ώρα η υδροκέφαλη Αθήνα των εκατομμυρίων κατοίκων δεν καταναλώνει πάνω από 4% του διαθέσιμου ύδατος.

Η υπερβολική ζήτηση νερού από τη γεωργία προβάλλει από τα στοιχεία αυτά ως αλόγιστη ανάλωση πολύτιμων πόρων, ενώ ειδικά για τη Θεσσαλία μπορεί να μιλήσει κανείς μέχρι και για εγκληματική κατασπατάληση. Είναι, πράγματι, πολύ πρόσφατη η διαμάχη για το βαμβάκι, όταν η κοινή γνώμη πληροφορήθηκε εμβρόντητη ότι ο Θεσσαλικός κάμπος υπερπαράγει ένα προϊόν, του οποίου η επιδότηση είναι τετραπλάσια από τη διεθνή τιμή του. Τώρα πληροφορείται ότι γι' αυτό το πλεονάζον προϊόν σπαταλιέται πάνω από ένα πέμπτο του νερού της χώρας!

Και όμως το τεράστιο αυτό θέμα παραμερίζεται, καθώς η πολιτική προτιμά να κολακεύει τον αγροτικό κόσμο, θυσιάζοντας τον εθνικό πλούτο στο κυνήγι της ψήφου. Το νερό χάνεται μέσα στην υπεράρδευση και τις παράνομες γεωτρήσεις, ενώ τα υδροφόρα στρώματα είναι εκτεθειμένα στην κατάχρηση λιπασμάτων. Η αλόγιστη αυτή διαχείριση ευθύνεται για την εξάντληση του υδροφόρου ορίζοντα, την υποβάθμιση του νερού από κατάλοιπα φυτοφαρμάκων, την εισδοχή αλμυρού νερού στα παράλια υδροφόρα στρώματα και τη σταδιακή απερήμωση εδαφών, συχνότατα με μόνο «όφελος» την καλλιέργεια γεωργικών ειδών -ή και καλλωπιστικών φυτών- ξένων

προς τη φυσιογνωμία του τόπου και εξαρτημένων από την υπεράρδευση.

Το απώτερο αποτέλεσμα της ανορθολογικής αυτής διαχείρισης είναι καταστρεπτικό για τον υδροφόρο ορίζοντα, αλλά και για την ελληνική ύπαιθρο, η δε επιδείνωση παρουσιάζει τέτοιο ρυθμό, ώστε η χώρα δεν μπορεί να μένει αδρανής. Η διαχείριση των υδάτινων αποθεμάτων πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο συνολικής μελέτης και να υιοθετηθεί μία νέα στρατηγική. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει, βέβαια, να εγκαταλείψει ο πολιτικός κόσμος τη σημερινή κατευναστική στάση του έναντι των αγροτών και να τους παρουσιάσει την πραγματική κατάσταση. Και ο αγροτικός κόσμος καλό θα ήταν να αντιληφθεί ότι σε περίπτωση εκτεταμένης λειψυδρίας αυτός θα είναι το πρώτο θύμα.

Κύριο άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Η Καθημερινή», την Τρίτη 17 Μαΐου 2005, σ. 12.